

גין משפט
גד מצוה

צא א מ"י פ"ח מהל'
 פוען ונטען הלכה ח
 פסג פשין לה טוש"ע ח"מ
 פ"י קמו פט"ו ה'
 צב ב טוש"ע שס פט"ף ו'

(ב) גם' הריא ליה מחיתא
ותחית: (3) רש"י: דיה
אלא דכתיב ויהי קצת מחאה
מלך דמיה מל' קס"ח ותחית
ויכין: (2) ד"ה איננה חתה
וכי' בארומיקא חתה
ורסרסקין הלכות: וי:
(ד) ויהי וסמ' י' שח' אל'
(ה) ד"ה לכה וי:
ומעצמן: (ו) ד"ה שנה
לחיה שנה לחיה וי:
לסור עוד כשמי: (ז) ד"ה
י' חמר דל' מ' נפוק כל
י' מ': (ח) תרי' ד"ה מין
וי' מ' עד ט' כל ג'
ג': שמי: (ח) ד"ה תר:
וי' תחלה כסחיתא הלכות
י' ונאשמי מ' שמי מ'
תחל ק' ויתחל דל'ס'
עדי תחלה לעל:

[illegible]

הוא צילם את חתונה של דניאל

לית בה משום פשישא בישא. דקלא אית לה וסופי שדע אפי"ג
דמלוה ע"ה אפי"ג בכמה עדים אינו גרוב מן הלכותו וועמלא
משום דלית ליה קלא דמלחר לקטן (מג. כה) דהו סתם טעמא משום
דחזק בדינא חזק ועוד דהסא אין וידעין מי יקא שיגדו לו
פלוני חבי אכל מאן דידע מחאה
יארמל נמוחק:
לית בה משום ליגשא

ויענין לשון הרע לית זה משום לישנא בישא היכא דמתאמר קמי מרי: ומד בפני ג' אית ליה דרבה בר רב הונא. דג' היו גלויי מילתא ולא במרי הלכך בפני ג' לא הויה מתאהל דלא עבדלא לאגלויי. כן נראה שיהא זו בפני ועיקר. (בהגהה). תמיה לו תאמיל לא אמר נמי לימא דבאבי קמיפסגני ושמה משום דלא מצי גמרא לאוקמי דכרי הכל דמקוי דרבה בר רב הונא דמחסיק למילתיה לא דכ"ע אית להו דרבה בר רב הונא כ"ו. ע"כ.) ולקמן נמי מוכח דמאן דכעי גלויי מילתא במחאה כעי שלשה ודמי הויה מקסא שעתה. וכל רבותיה מפרשים דגבי מחאה נמי לשון הרע איכא דקאמר פלגיא גולגול הויה והלכך לרבה בר רב הונא אי מתאמר קמי מרי לא הויה משום דאית זה משום לישנא בישא ולא יאמר לו לא למחסיק ולא מילתא אלא דלא דמי ללשון הרע כלל דעיקר מחאה היינו משום דנענין בישא דהבר לאניו של מחסיק ותויה לא לומר לו כדי שיהר בבערו ולכן תקט למבער שפמחא בעד עדים כדי שיוציאו את הקול מדע דהיכל דלמחר להו לא תפיק לבו שומא לא הויה מחאה [א]': לא דכע אית להו דרבה בר רב הונא. דלא גלויי מילתא לא הויה בפחות מנ' ואי הויה בפני גלויי מילתא במחאה היה צריך למחות בפני שלשה. אבל כפי פלגי דמ"ד בפני שנים קסבר (א) שלם דלא הויה מחאה דכיון דאין מחאה אלא בפניו די לו בשני עדים שיעידו שמהם בו וכיון דמחאה בפניו אין לו גלויי מילתא גדול מזה שהרי ודאי ידע דהחמיה שמהם בו וזימרה

בשטור ו"ד פני ג' קסנר מחאה של פניו הו"א מחאה והלך
הי"א דמיה של פניו לר' ג' משום גלוי מילתא דכין ידע' ג'
כאלו כל העולם יודעין: איבעית אימא דר"ע מחאה של פניו הו"א
מחאה. (א) בדאקין ממני' ודפסקא הלכתא [לח:] וכי' כרנא דר בר הו"א
כסריא להו דאין גלוי מילתא דמחאה של פניו אלא ג': וסבא
הבא קמיסני מ"ד פני שנים קסנר סכסוכא בעינן. ודי לנו בשני
עדים שעירו שמהם זו בחור ג' ואם יבא הדבר לאזני יבא דמחאה
שיכל לא לאזני שם מוחק בשום עין בשו"א הו"א מחאה דלא חיש
אלא שיהיה בהם לכחות הדבר דכין לישנא פניו ליהא ליכא דמחאה
שמה אלו (ב) עמא ילכו ויגרדו למחוק או יאמרו לאחרים שיאמרו לו:
גלוי מילתא בעינן. שידע כל העולם וכין דרעד' לג' כאלו נודע כבר
ויאסא למחוי. שיהיה חידק נכנסים והיה רוצה למחות מחאה
זו ואין לר' לומר כמותו אלא הכי הו"א בעינן פס' ר' פסק ר' דמחאה
כל שנה ושנה לר' מחות ואם מיהא (א) פעם ראשונה ושניה
והיה ולפני שנה שלשים וזו הו"א חוקא ולא לר' להאיר
לר' למחות בכל ג' וג' דלקמן שלא היה (א) שנים ריבועים בלא
חוק (א) שנים בלא דדי בשנה ראשונה ושוב אין לר' למחות בכל
ג' וג' דלע"פ דמשמיה שנה ראשונה שוב אין לר' למחות
וכן בלא מיהא דמלת עין מחדשה איש' בשטריה חת. המחאה
היא בלא ירא מהא דמלוק עד בר קפרא וגם ר"ה פסק כן. וי"מ
זו אלא היבא דכין עד כרומו מודי דמשקריא לאו בחבור מבידה
נחשב ומקשה בה: וכי גזלן יש לו חוקא. כלומר אחאי לר' למחות
ואז גזלן היה לו להאיר בשטור כל הימ"ע עד שירד עס זה לרין או עד
מחנה גזלן הוא והיינו קדמין כן ס"ד חא קטעין שטר היה לו קודם
למחאה בשטור אלא קפרא גזלן ודפדרישית: ערער וסור וערער.
הי"א מנהא הו"א לערער הרבה פעמים: ערער. מיהא פניו עדים:
בגולתא הרי זו מחאה והלך אין לו חוקא למחוק. אבל אם במחאה
שנמחא בירו ואזי מוסר לם עדות זו כדי שלא יחזיק בה יאמרו
ידי מחאה (א) וה"ה למחוא ג' מחאות כדן שני משני טענות
אין חוקא לטוק. (ב) דכין דמיהא מחאה אחרת בשנה שנים שמחשת
ת בעל דין במאה עדים דמי ובעלה לה להי"א מחאה קמיחא וכ"ש
המחאה פניו שנים ואין לר' לומר כמותו. אלא כותבים לו העדים שטר
אחוס דכין לו לאדם שלא בפניו ושלא ברשותו דמקמתא ניחא ליה:
ובן

קנייתו ושוב אמר של אבותי היתה אין בדבריו כלום ויש לו חזקה למחוק.

לית בה משום **אִישָׁאן בִּישָׁא**. פִּירוֹשׁ
לֵאמֹר שְׂמֹרֵר לִפְנֵי ד' בְּדַפְקִין
שֶׁ בְּעֵרְכָּן (עֲרֵכָן דף טו:). מִיִּמֵּי עֵלֶה
שֶׁאֵל דִּלִּי יוֹסֵף מְעוֹלֵם לֹא אִמְרֵיהּ דְּבַר
מִמֶּנּוּ לְאַחֲרֵי פִי שֶׁלֹּא הָיָה חוֹשֵׁשׁ
לְאֵם יִשְׁמְעוּ עֵלֵינוּ: **כִּמִּיד** בִּפְנֵי ב'
קִבְּרָה מַחֲהָ שֶׁלֹּא בִּפְנֵי לֹא הָיָה
מַחֲהָ. מִיִּמֵּה לֵהֲלִי לִשְׁנֵה דְרֹוֹ
לְקַמְרָה לְקַמֵּן מַחֲהָ בִּפְנֵי ב' וְלַעֲלֵי פֶסֶק
יִבְחָה מַחֲהָ שֶׁלֹּא בִּפְנֵי הָיָה מַחֲהָ:
סִסְהֲרוֹת אֲמַרְנָה. וְהִי לֹא מִשּׁוֹם
בְּקִדּוּמָהּ הָיָה סִגְנוֹ
נִחַד דְּחִנְךָ חֲדָרָה אִתָּה לִיָּה וְהַעֲפֵה
לְשֹׁנְךָ הִרַע אֵין נִשְׁמַע הָיִינוּ לִפְנֵי
תַּפְסוּעִימֵינוּ אֲחֻת מִנֵּי אִדֵּם וּמִ"ד בִּפְנֵי
ב' צִי גִיָּה מִלְחָה כֹּהן זִלְהִי: **כִּי**
בִּיָּין שְׁלֹוֹת שְׁנֵה אֲרֻשֹׁתָה שׁוֹב אֵין
צִרִיךְ לִמְחֹות. פִּי"ה עַד סוֹף (1)
גִּיָּס וְהִיא מִנֵּי הִיא דִּקְטֵי עַד
גִּדִּי שִׁיחֹת שְׁנֵה וְיִדְעִינָה שְׁנֵה וִיבֹא
לְשֹׁנָה אֲחֵרָה וְיִמְחָה לֵאלֹמֶה דִּלִּין צִרִיךְ
לִמְחֹות רַק פֶּסַע אֲחֵת חוֹךְ ג' שִׁיָּס
יִיָּיל לֹא מִמְחִיטֵין בִּסּוֹף דִּלִּין צִרִיךְ
לִמְחֹות שֶׁלֹּא מַחֲהָ אֲחֵת בִּסּוֹף ג' אֲבָל
לִפְנֵי מִיָּה מִתְחַלֵּת ג' וְשׁוֹב לֹא מִיָּה
נִכְלֵל אֲחֻת ג' סִיד דְּמוּדָה שְׁהִיא שְׁלֹו
דִּלִּין לְפִנֵּי דִלִּין צִרִיךְ לִמְחֹות עַד
עוֹלָם דֹּא"כ פִּלְגִי אֲדִרְלִי וְהוּא לִיָּה
וְיִמְחָר ר"ל אֲחֵר: **וְצִרִיךְ** לִמְחֹות

בסוף כ"ג. אין לפרש טעמא שלא יאמר לקמי אחר המהמה
בדפיה כיון דעל כרחו מודה דמשקרא קודם מחאה לא בתורת מכירה
במת דה אלא נאמן לומר אחר כן קימי ועוד דל"כ ספיר קרי ליה
בזמן אלא טעמא בדפיה משום דתלת שני מודר איניש בטריה
במחאה ומו' לא ויהא טעמא לא דאמר דאמר (דל. קל.) אכל
הכלה שית שני אין לך מחאה גדולה מזו פליגא אהך דהבא דקאמר
דנרץ למחות כל ג' (י) ונראה דהביא הלכתא דקמחא דנרצא דקאמר
והוא ולא כמו שפסק ר"ח הדלסה כזה קשרא: **מחאה בפני שנים**
אינן שנים דאמר בנרצא. ומה חאמר מה מועיל הכהניא כהן לא חשיב
שטר אם לא נעשה מדעת מי שהוא מוכר וכו' שטר מכר
מדעת
החוקק דמי דמסתמא ידע במחאה זו אכל בשנים מסתמא לא ידע:
קמייירו בפני ששקין. וי"ה לפני שנים דלאמר כזה לקמן מחאה בפני
בפני שנים: **לשנה אחרת אחא.** פעם שניה וימחה קמייירו: ס"ה
ללא מיחה בשנה שלישית אינגלא מילתא דשלא כדון מיחה ראש
בשטר: **לא לריבא.** למחות כל שנה ושנה. אכל פעם אחת מיחה
מחאה וימחה איניה לא חריי כזהי כדן אינא למחוייב: **מחאות**
שנים: **ה"ג אחר ר"ל משום ר"ל קמחא וירץ למחות בסוף**
ה"מ בהנהו ג' אכל בסוף ג' דרץ למחות עדיין דלא נהוי חלת
שפיל לא מודר. ודכי הלכתא ואע"ג דהרי זה רבי וימחן מחאי
שעמחא דרץ למחות בסוף (י) ג' כדי שלא יטעון לאחר המחאה מכר
במת דה אלא נאמן לומר אחר כן חוקמי בה בתורת מכירה: **ספיר.**
בסוף כל ג' והלא משמיה המערער שנה ראשונה והוציא קול על זה
ויהא לא שער אחר המחאה לנ"י ומדלא נזכר בשערין יפסד דלמנא
המחאה ואבדו ומפסיקא הוא דאנן מפסדיין וזומו את הקרקע לפי
בסוף כל ג' ג' א"י. **ג' קפרל** לטעמיה דאמר דרץ למחות בסוף כל ג' והוא
שחמת טענה ראשונה מערער. דכבוטלו מחאות טעין קארי לנרצא
לראשונה הוכיר שגבולות ירד אל שדה זו ובמחאה שניה הוכיר כי
המורה הוא בדי כיון ששניה נעבעמו אינה מחאה ומתקיימה החוקה
המכחישות זו את זו דאין כאן מחאה כלל ולא ראשונה ולא אחרונה ו
מחאה על שנה ראשונה מודה הוא דהוא מחאה שלא כדון אלא והוא
זו שניה דהחוקק כפרן וכמי שלא מיחה בתוך ג' כלל דמי: **ה"ג בפ"י ר"ר**
מחאה למערער להיות בדיו לעדות שמיחה בתוך ג' ואע"פ שלא היה

החיות עלתו בעיני מחאה ושלל במינו לא הרח מחאה ולפיכך אני בשנים לכל אי אחרת דמחאה שלל במינו